

Sipos Erzsébet

Egyfelé tartunk

Előzetes a 60 éves dr. Ködöböcz Gábor köszöntésére

Nincsenek véletlenek, szokta mondani Gábor, és én is azt hiszem, így van. Mikor legutóbb futólag találkoztunk – ő a buszra várt, és én szokás szerint felmálházva jöttem a boltból – mondta nekem, most hamarabb lesz lapzártá, és ha valamit akarok küldeni az Agriába, azt mihamarább tegyem meg.

Mivel évek óta jelennek meg költeményeim ebben a könyv formájú, rendkívül színvonalas irodalmi lapban, megtiszteltetés, hogy számít rám. Most azonban nem verseket, hanem ezt a rövidke írást küldöm, hiszen mire megjelenik, majd nem augusztus lesz, és Gábor akkor 60 éves.

A magas szintű tanári, irodalomtörténeti, főszerkesztői, tudományos életutat sokan méltatják majd, én inkább azon tűnődtem, hogy jó hely az a Vámosatya, ahol olyan „atyafiak” éltek, élnek és ilyen nagyszerű emberek nevelkedtek, mint Ő. A szülői ház, melyet mindig hálával, tisztelettel említ, feltarisznyázta a legkiválóbb emberi tulajdonságokkal és hittel, ezért képes óriási munkabíráásra, melyet elkötelezettséggel, alázattal végez: tanít, irodalmi műsorokat szervez, ír, szerkeszt, kapcsolatot tart több száz emberrel határon innen és túl, miközben a legszorosabb emberi kapcsolatát veszítette el, a mindenben segítő társát.

Nem luxusautón közlekedik, zsúfolt Volán-buszon zötykölődünk a város központja felé, és néhány megállónyi beszélgetés vele erőt, hitet ad, felvértez egész napra.

Egyszer könyvét dedikálva azt írta nekem: Sipos Erzsébetnek, az ajándékkembernek, pedig ez rá illik a legjobban. Isten éltesse, Gábor!

Suhai Pál

Zárszó

Nagy a halál.
Övé egészen,
s a szánk kacag.
Ha hisszük magunk a lét szívében,
sírva merészen
szívünkbe csap.

Virágzó mandulafák

*Virágzó mandulafák; mindaz, amit
itt teljesíthetünk, ennyi: maradéktalanul
fölsírnem magunkat a földi jelenésben.*

Boldogok, ó, hogy bámulom egyre csodátok, e tartást,
hulló díszeitek mint örököt viszitek.
Ó, aki titkod tudja, virágzás: gyöngye veszélyen
túl az, s nagy bajokon lenne a szíve nyugodt.

Kis könnykorsó

Elisabeth-Gundolf-Salomonnak

Más tárolja a bort, más tartani tiszta olajt kap,
issza az öblös üreg, kérge köréje borul.
Nékem, kisebb térfogatúnak, karcsu alaknak
más az igényem: a könny, nyeldesem egyre, ha hull.

Tisztul még az olaj, bor teltebb lesz az edényben.
Mit tesz idővel a könny? – Mindenem elnehezült:
megvakított, üregemben sínylődött csak a fényem,
végül törni hagyott s lettem edény, kiürült.